

Arrest

nr. 212 893 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PELCKMANS
Handelsstraat 124/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. PELCKMANS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 10 juli 2017 België is binnengekomen, diende op 18 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 juli 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 18 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 18/07/2017
Overdracht CGVS: 02/08/2017*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming had u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een persoonlijk onderhoud op 27 april 2018 van 13u50 tot 18u20. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Ahmed Sakhi MIR-BAZ, was vanaf 13u55 tot het einde van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, Z. A., bent een Afghaanse burger van Pashtou origine behorend tot de Zazai stam. U bent een soennitische moslima van 53 jaar oud. U bent afkomstig uit het district Zazai van de provincie Paktia. Uw vader was legerofficier. Omwille van zijn werk woonde u in verschillende regio's in Afghanistan. U bent aldus geboren in Kabul waarna u naar Kandahar verhuisde waar u school liep van het eerste tot het tiende leerjaar. Daarna woonde u in Helmand gedurende drie jaar. Daarna verhuisde u terug naar Kabul waar u trouwde met uw eerste echtgenoot, een legerofficier van Oezbeekse origine. U bleef in Kabul wonen van 1365 tot 1371 (omgezet naar de westerse kalender: 1986-1993). Uw vader overleed in 1371. Daarna werd uw echtgenoot aangesteld in Maimana in de provincie Faryab. U woonde daar samen met zijn familie tussen 1371 en 1380 (omgezet naar de westerse kalender: 1993-2002). Uw dochter werd er geboren. In 1377 (omgezet: 1998-1999) werd uw eerste man echter vermoord door de taliban. Na zijn overlijden bleef u met uw dochter bij uw schoonfamilie wonen. Ze vonden werk voor u. U moest lesgeven in de basisschool. Tevens hebben ze uw dochter uithuwelijkt aan een man toen ze ongeveer tien jaar was. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van haar. U vreesde dat uw eerste schoonfamilie u ook ging uithuwelijken aan een oudere man. In die school leerde u uw huidige man kennen. U bent dan uiteindelijk met hem naar Kabul getrokken waar jullie trouwden in 1380 (omgezet: 2001-2002). Twee jaar later werd uw zoon er geboren. U bleef daar wonen tot 1393 (omgezet: 21 maart 2014-21 maart 2015). U gaf er les aan analfabete vrouwen in uw huis. Omwille van het werk van uw man verhuisde u recent met het gezin naar het district Khanabad van de provincie Kunduz waar u de laatste tweeënhalf jaar doorbracht tot uw vertrek uit Afghanistan. Uw man zou er gewerkt hebben voor een ngo en diende signaaltorens voor de radio te herstellen. In Kunduz gaf u twee keer per week les aan vrouwen, dit in uw eigen huis. De taliban kregen echter informatie dat u les gaf. Ze kwamen bij u thuis en vroegen u en de studenten of er les gegeven werd over het christendom, over onislamitische onderwerpen als overspel en dergelijke. Uw studenten hebben de taliban geantwoord dat ze niet over dergelijke dingen leerden. Vervolgens zijn de taliban weggegaan maar ze bleven u in de gaten houden. Na dit eerste bezoek van de taliban besliste uw echtgenoot dat hij naar Kabul moest terugkeren om daar een woning te zoeken zodat jullie terug naar daar konden verhuizen. Hij vond immers de situatie in Kunduz niet voldoende veilig. Nadien is hij wel teruggekeerd naar Kunduz en jullie gingen verder met jullie leven. Op een dag werd uw huis plots aangevallen door de taliban. Ze hebben u, een meisje dat les volgde bij u en haar tante die eveneens in de klas zat, meegenomen. De andere studenten konden weglopen. Ze staken ook uw huis in brand. Jullie werden opgesloten in een talibangevangenis. U werd ondervraagd door de taliban die u beschuldigden van het plegen van overspel, van mensen tegen islam op te zetten, van het lesgeven over het christendom en ook van het wegvluchten van uw familie. Na enige tijd hebben ze u ook gezegd dat ze uw zoon en uw man vasthielden en dat ze beslist hadden om u te doden door steniging te stenigen. Op de veertiende dag werd u echter door twee mannen gered die familie waren van het meisje dat samen met u opgesloten zat. Na jullie redding gingen jullie naar een plaats waar jullie nog drie à vier dagen bleven. Er werd beslist dat het niet meer mogelijk was om in Afghanistan te blijven. U had geen nieuws van uw man en zoon. Aldus verliet u het land samen met het meisje, haar tante, de man van die tante en de oom. U nam op 2 januari 2017 een vlucht van Mazar naar Ankara-Turkije met een vals paspoort. Daarna ging u naar Griekenland, Italië en Frankrijk. Op 10 juli 2017 kwam u in België aan samen met die familie en het meisje, waar u op 18 juli 2017 uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek legde u een foto van uw taskara neer en een attest van een psychotherapeut dd. 24/04/2018. Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U legde op het CGVS nog een medisch attest neer ter staving van psychologische problemen, dat verder in de beslissing wordt besproken.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U vreest vervolging door de taliban bij terugkeer. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Bovendien blijken uw familieleden zich in Kabul te bevinden waardoor u zich bij terugkeer redelijkerwijze in Kabul zou vestigen.

In de laatste tweeënhalf jaar dat u in Kunduz woonde en waar u ook les gaf aan vrouwen in de kelder bij u thuis, kreeg u problemen met de taliban. Eerst hebben ze uw huis bezocht en vragen gesteld. Daarna hebben ze u in de gaten gehouden en dan uw huis aangevallen waarbij ze u samen met nog twee vrouwen meenamen naar hun gevangenis. U bleef daar twee weken waarna u met hulp van buitenaf erin slaagde te vluchten.

De geloofwaardigheid van uw ontvoering door de taliban wordt ernstig ondermijnd door uw vage en inconsistente verklaringen. Vooreerst dient te worden gewezen op een belangrijke ommissie. U hebt immers eerder geen melding gemaakt van het feit dat u ontvoerd en opgesloten werd door de taliban die u tijdens deze opsluiting ook nog tot de dood veroordeeld hebben. U verklaarde op de DVZ dat u door de taliban bedreigd werd en ervan beschuldigd werd mensen te bekeren tot het christendom (Vragenlijst DVZ). U hebt echter geen melding gemaakt van uw ontvoering die gevolgd werd door een opsluiting van twee weken, en die nochtans de onmiddellijke aanleiding is geweest van uw vlucht uit Afghanistan aangezien u na uw ontsnapping het land verliet. Dat u een dergelijk kernfeit vergeet te vermelden, heeft bijgevolg een negatieve impact op de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met deze ommissie, antwoordde u dat u daarnaar niet gevraagd werd tijdens het onderhoud op DVZ. Uw verklaring is niet overtuigend (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). U werd ook toen immers gevraagd om een overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen afgelegd op de DVZ geven enerzijds een gedetailleerd uitzicht. Zo verwees u in dat onderhoud naast uw problemen met de taliban ook nog naar uw problemen met uw ex-schoonfamilie. U werd op het einde van uw gesprek op de DVZ ook nog gevraagd om te bevestigen of het verslag een goed overzicht bevatte van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land, waarop u bevestigend antwoordde en het voor akkoord ondertekende. U kreeg ook een kopie van deze verklaringen (zie administratief dossier voor "Ontvangstbewijs Vragenlijst"). Ook bij aanvang van uw onderhoud het CGVS werd u gevraagd of u commentaar had op het gesprek dat u had op de DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde op het CGVS dat het verslag enkele fouten bevatte. Zo verbeterde u een aantal punten zoals het jaar waarin uw vader overleed, en de naam van uw zoon en man. Verdere opmerkingen had u niet over dat onderhoud (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Dat u dan ineens tijdens het onderhoud op het CGVS een essentieel feit toevoegt aan uw relaas wekt dan de indruk dat u dit pas later bedacht en toegevoegd heeft aan uw asielaanvraag. De geloofwaardigheid van deze ontvoering staat dan ook op de helling.

Verder is het weinig realistisch dat u na een eerste inval door de taliban in uw huis, waarbij zowel u als uw studenten uitdrukkelijk gevraagd werden of u les gaf over het christendom en waarbij de taliban zeiden dat ze hoorden dat er bij u overspel gepleegd wordt, toch nog verder ging met les geven aan de vrouwen. Dat u dan nog les gaf over hoe deze vrouwen hun rechten moesten verdedigen of hoe ze hun kinderen manieren moesten aanleren en dat u hen ook informeerde dat ze hun kinderen niet naar de madrassa mochten sturen, is in die context ook opmerkelijk en weinig waarschijnlijk. U bevond zich immers in een regio in Kunduz die onder de controle van de taliban zat. U was zich er ook van bewust dat de taliban u in gaten hielden (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarenboven werd u ook nog geadviseerd door uw echtgenoot om geen les meer te geven omdat jullie bedreigd werden. Na het eerste bezoek van de taliban ging uw echtgenoot zelfs naar Kabul om daar een woning te gaan zoeken (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat u ondanks het risico, dat u zelf ook bleek te beseffen, toch nog verder ging met lesgeven is weinig overtuigend.

Voorts kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw opsluiting door de taliban. U zou na een opsluiting van twee weken gered zijn door de familie van het meisje genaamd N. aan wie u les gaf en dat samen met u en haar tante opgesloten was (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Hoe u gered kon worden uit handen van de taliban, daar hebt u tot op vandaag geen concreet idee van. U verklaart dat de oom van N. jullie hielp vluchten. Hij zou jullie via een klein raam in de kamer waar jullie opgesloten zaten een zak met kleren hebben gegeven. Het woord "hulp" zat in de zak kleren. Zo gaf hij jullie de tip dat jullie gered gingen worden. N. moest de jongenskleren aandoen. U kreeg vrouwelijke kleren en een hoofddoek. Daarna stonden twee gewapende mannen ineens aan de deur. Ze zeiden iets aan de bewaker waardoor de bewaker jullie liet gaan omdat hij dacht dat die twee mannen ook van de taliban waren (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hoe het komt dat deze bewaker jullie met hen mee liet gaan, weet u niet precies. De twee mannen zouden een codetaal gebruikt hebben tegen de bewaker waardoor hij jullie vrijliet. Hoe de oom van dat meisje te weten was gekomen waar jullie zaten, is u ook nog altijd niet duidelijk. U verklaart vaagweg het volgende "mogelijk heeft de tante die aan de andere kant zat, iets gedaan. Ik denk waarschijnlijk zo" (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Het is onduidelijk hoe die tante hulp kon invoeren aangezien ze zelf ook opgesloten was. Dat u nog altijd geen duidelijk idee hebt hoe u gered kon worden, vermindert de geloofwaardigheid van uw problemen in ernstige mate. U bent immers nog drie à vier dagen in Afghanistan gebleven met die familie die u gered heeft en heeft daarna zelfs nog met hen samen gereisd gedurende zes maanden tot in België (Verklaring DVZ, p. 10, vraag 31). Dat u ondanks de toch lange tijd die u samen met deze familie doorbracht nog altijd niet goed weet hoe u kon ontsnappen uit de talibangevangenis, vermindert de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban in ernstige mate.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd door uw inconsistente verklaringen omtrent de situatie en verblijfplaats van uw gezinsleden. Op de DVZ verklaarde u over uw echtgenoot dat hij drie maand voor uw vertrek naar Kabul ging voor zijn werk en dat u sindsdien geen nieuws meer heeft van hem (Verklaring DVZ, p. 6, vraag 15). Uw verklaring op het CGVS klinkt echter anders. Daar verklaarde u echter dat uw man na het eerste bezoek van de taliban in jullie huis in Kunduz naar Kabul ging om jullie terugkeer naar Kabul voor te bereiden. Daarna kwam hij terug en jullie gingen verder met jullie leven in Kunduz (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Op het moment van de tweede inval van de taliban, ongeveer drie weken voor uw vertrek uit uw land, zou hij op zijn werk geweest zijn (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Uw zoon zou dan op zijn school in Kunduz geweest zijn. Tijdens uw opsluiting hoorde u van de taliban dat ze ook uw zoon en uw echtgenoot vasthielden, hetgeen u veel verdriet gaf (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Het is opmerkelijk dat uw opeenvolgende verklaringen over iets belangrijks als het laatste contact met uw man (en zoon) al zo verschilt.

Hierrond kunnen nog opmerkelijke zaken worden vastgesteld. Ondanks uw ontsnapping aan de taliban zou u nadien geen enkele poging ondernomen hebben om in contact te komen met uw zoon en man vooraleer het land te verlaten (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Nochtans beweerde u dat enkele familieleden van uw man in Kabul woonden. U hebt ook een zus die in Kunduz woont (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Voor u het land verliet bleef u nog drie à vier dagen bij de mensen met wie u samen het land bent ontvlucht (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Om uw reis te financieren zouden ze de zoon van uw oom van moederskant in Paktia opgebeld hebben om uw grond daar te gebruiken om uw reis te bekostigen. Dat u ondanks al deze mogelijkheden niet de moeite deed om uw eigen zoon en man te bereiken, maar dat intussen wel regelingen konden worden getroffen voor uw reis naar Europa, is verre van geloofwaardig. Iemand in uw situatie die duidelijk de mogelijkheid had om mensen te contacteren, zou iedereen hebben gecontacteerd om informatie te krijgen over waar uw man en zoon zich zouden bevinden. Het besluit om het land van herkomst te verlaten om elders bescherming te vragen, is een zwaarwichtige beslissing die niet licht genomen wordt en een grondige belangenafweging met zich meebrengt, zeker in uw geval waarbij u uw zoon en echtgenoot achterliet. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u, zonder een poging te hebben genomen om met hen te spreken of te zoeken, in korte tijd met een familie die u niet eens goed kent zou zijn vertrokken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u ook geconfronteerd met deze vaststelling. Na confrontatie met het feit dat valse verklaringen tot een weigering van uw verzoek kunnen leiden, overlegde u met uw advocaat. Na dit overleg wijzigde u uw verklaringen en gaf u toe dat uw man momenteel in Kabul is en daar zijn job uitvoert. Uw zoon zou ook bij hem zijn. Gevraagd dan waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen in Kunduz, verklaarde u dat u daar niet kon leven omwille van het verdriet dat u had door wat er met uw dochter gebeurd is in het verleden. Bovendien kreeg u een afkeer van de islam die steeds strenger werd. U wilde naar België komen om hier te werken en vrij te zijn, om zich aan het slechte leven te onttrekken (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Tevens hebt u ook toegevoegd dat u eigenlijk samen met uw man en uw zoon naar België wilde komen maar dat u niet voldoende geld had voor jullie alle drie (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p.19).

Uw gewijzigde verklaringen geven duidelijk aan dat de door u aangehaalde problemen met de taliban niet kloppen en dat uw vertrek naar Europa afgesproken werd samen met uw man met als motief om een vrijer leven te leiden in Europa.

Gevraagd verder wat er met u zou gebeuren in geval van terugkeer naar Kabul bij uw man, verwijst u ook niet meer naar uw problemen met de taliban, maar naar de moeilijkheden om er werk te vinden (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). U verklaart dan ook ineens, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring in hetzelfde onderhoud, dat uw man daar geen job meer heeft. Dat u in korte tijd uw verklaringen wijzigt, relativeert de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met het feit dat u één minuut voordien verklaarde dat uw man in Kabul werkte, ontkende u uw eerdere verklaring volledig (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Het louter ontkennen van een pas afgelegde verklaring kan niet aanvaard worden als een afdoende uitleg en doet vermoeden dat u dit enkel deed om te bepaalde zaken te verhullen. Na het onderhoud op het CGVS gaf u op schriftelijke wijze nog commentaar door aan het CGVS. Daar wijzigde u uw verklaringen nogmaals. U verklaart deze keer dat u uw man en uw zoon niet meer gezien hebt nadat uw man na de eerste inval door de taliban naar Kabul ging. U verklaart dat u niet meer weet naar waar ze zijn gevlucht en of ze nog leven. U weet dat uw man zei dat hij naar Kabul ging gaan maar u weet niet meer of hij daar geraakt is, of dat hij vermoord werd door de taliban (landeninformatie nr. 2). Al deze verklaringen zijn duidelijk in strijd met uw eerdere verklaring, net na overleg met uw advocaat, dat u eigenlijk met uw man en uw zoon naar België wilde komen maar dat er niet voldoende geld was. Aldus zijn er talrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen. Uw vlucht uit Afghanistan blijkt duidelijk afgesproken te zijn met uw gezin. Dat u geen contact meer hebt met uw zoon en man kan aldus niet kloppen. Uw raadsman heeft dit trouwens ook bevestigd in zijn commentaar aan het einde van het persoonlijk onderhoud waarbij hij ernaar verwees dat u bij een terugkeer naar Afghanistan slecht behandeld kan worden door uw man en/of familieleden die al hun geld op u hebben ingezet, (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). U heeft dit motief zelf niet vermeld. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw echtgenoot u hiervoor zou willen straffen. Uw verklaringen wijzen erop dat uw reis naar Europa in overleg met uw echtgenoot gepland werd. Niets uit uw dossier wijst erop dat u om die reden een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming koestert. Deze uitspraak gaat dan ook niet verder dan een blote bewering.

Bovenop uw vrees voor de taliban verklaarde u ook nog de schoonfamilie van uw eerste man te vrezen bij terugkeer naar Kabul. Ze zouden u daar kunnen vinden omdat u destijds gevlucht bent uit hun huis en met een andere man bent gehuwd. Uw vrees dient echter gerelativeerd te worden omdat u het huis van uw schoonfamilie reeds 17 jaar geleden verliet, en omdat er tot op vandaag geen enkele aanwijzing is geweest dat ze u werkelijk zoeken en u nog viseren. De schoonbroer van uw overleden man zou in Kabul zijn. Gevraagd hoe hij u in een grote stad als Kabul kan vinden, had u zelf ook geen antwoord. U kon enkel bevestigen dat Kabul een grote stad is (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bovendien hebt u zelf, nadat u het huis van uw schoonfamilie verliet 17 jaar geleden, nog veertien jaar namelijk tussen 2001 en 2015 in Kabul gewoond zonder problemen te hebben gekend met uw ex-schoonfamilie. Jullie verlieten Kabul enkel omdat uw man aan de slag ging in Kunduz. Aldus kan er besloten worden dat uw vrees voor deze familie niet meer actueel is en dat er geen enkele aanwijzing is dat u bij terugkeer geïsoleerd zou worden door de familie van uw overleden man.

Het feit dat uw dochter door uw schoonfamilie uithuwelijk werd op een jonge leeftijd is weliswaar een zwaar feit wat een grote impact kan hebben op uw leven. Hieruit kan echter in uw hoofd geen vrees voor vervolging worden vastgesteld. In het kader van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming wordt immers de nood voor bescherming ook beoordeeld bij uw terugkeer. Bijgevolg kan uit dit feit geenszins een nood aan bescherming in uw hoofd afgeleid worden.

Uw raadsman wees tevens op uw profiel als activiste voor vrouwenrechten. Dat u les gaf als vrouw in Afghanistan leidt echter niet automatisch tot het toekennen van internationale bescherming. U hebt immers uw problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt, zie hierboven. Overigens gaf u les aan de vrouwen in prové-huizen, meestal in uw eigen huis, dus dient het publieke karakter van uw functie gerelativeerd te worden. Daarenboven leerde u niet enkel over het alfabet of wiskunde maar ook gaf u koranlessen, hetgeen het risico op problemen met de taliban vermindert (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Er zijn evenmin aanwijzingen dat de taliban van plan zouden zijn om u te vervolgen. Eerder hebt u een tiental jaar les gegeven in Kabul en daardoor geen enkel probleem gekend. Er is dan ook geen element om aan te halen dat u omwille van uw profiel als leerkracht in het verleden ineens geïsoleerd zou worden door de taliban bij terugkeer naar Kabul.

Objectieve rapporten bevestigen ook dat louter leerkracht zijn in Afghanistan niet tot een vervolging leidt (landeninformatie nr. 3).

Dat u de vrouwen ook leerde hoe ze moesten stemmen, wijzigt de beoordeling van het CGVS ter zake evenmin.

U hebt dit immers slechts twee weken gedaan in het kader van de eerste verkiezingscampagne van Karzai, dus voor hij aan de macht kwam in 2001 (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). U hebt nadien tot 1393 (omgezet: 2014-2015) in Kabul gewoond en er geen enkel probleem door gehad. Bijgevolg kan er besloten worden dat u bij terugkeer geen risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Voorts beweerde u dat u ook in Kunduz de vrouwen leerde over de verkiezingen en hoe te stemmen. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. U kon daar immers geen duidelijke verklaringen over neerleggen. U beweerde dat u voor een ngo werkte. Gevraagd voor welke ngo, kon u niet eens de naam ervan geven. Gevraagd om meer te vertellen over deze ngo, kon u geen antwoord bieden. Uw man zou voor die ngo de tussenpersoon geweest zijn aangezien hij er ook voor werkte en hij zou alles geregeld hebben. Gevraagd voor welke ngo hij dan werkte, kon u ook geen concreet beeld schetsen. U kon niets anders verklaren dan dat het een organisatie zou zijn die in Kabul naast de Dunia Universiteit zou liggen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Op basis van deze vage verklaringen kan u geenszins aannemelijk maken dat u in Kunduz als mensenrechtenactiviste werkte die vrouwen over de verkiezingen les gaf. Bovendien vonden de laatste verkiezingen in Afghanistan plaats op 5 april 2014 en op 14 juni 2014, dus bij aanvang al van uw verblijf in Kunduz (landeninformatie nr. 1). U beweerde immers dat u vanaf 1393 in Kunduz begon te wonen (omgezet naar de westerse kalender: vanaf 21 maart 2014). Uw beweerde problemen met de taliban vonden echter pas vlak voor uw vertrek plaats, dus een tweeënhalf jaar na uw aankomst in Kunduz, hetgeen de link met deze verkiezingen verzwakt. Het heeft hoe dan ook geen link met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan vermits u zich bij terugkeer redelijkerwijze bij uw gezin in Kabul zou vestigen, en dus niet meer in Kunduz.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Hoewel u verklaarde de laatste tweeënhalf jaar in Kunduz te hebben geleefd, blijkt uit uw verklaringen dat u een groot deel van uw leven, en zeker tot 1393, in Kabul heeft geleefd en dat uw gezin zich daar vermoedelijk momenteel ook bevindt. In casu dient aldus de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De foto van uw taskara bevestigt uw nationaliteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. Verder betreft het slechts een foto van een document dat zeer courante vervalst of makkelijk op corrupte wijze verkregen kan worden (landeninformatie nr. 4).

De rest van uw documenten, waaronder ook het origineel van uw taskara, zou u verloren zijn onderweg naar België. U legt ook een attest neer dat afgegeven werd door een psychotherapeut bij wie u therapie volgt. Er wordt in vermeld dat u lijdt aan angsten en dat u gedeprimeerd bent. U zou onder andere lijden aan slaapproblemen en concentratieproblemen. De psychotherapeut zou geobserveerd hebben dat u diep getraumatiseerd zou zijn omwille van de problemen die tot uw vlucht hebben geleid.

U zou medicatie nemen tegen uw angsten. Er dient te worden benadrukt dat een psychologisch verslag geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een psychotherapeut kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Uit dit attest blijkt dat de psychotherapeut zich op uw verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van uw mentale problemen. Dit attest, dat overigens geen definitieve diagnose bevat en waarbij niet duidelijk is hoe de psychotherapeute tot deze conclusies is gekomen, geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Tevens kan er ook geconcludeerd worden dat uw mentale problemen geen invloed hebben gehad op uw verklaringen die afgelegd zijn op het CGVS. Uw verklaringen zijn immers op tal van aspecten gedetailleerd en bovendien plausibel gesitueerd in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielaanspraak te verdedigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn);

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur, omwille van de volgende redenen:"

- Wat de vluchtelingenstatus betreft, geeft verzoekster haar argumentatie over (i) de ontvoering door de taliban, (ii) het lesgeven na de eerste inval door de taliban in haar huis, (iii) de opsluiting door de taliban en haar ontsnapping, (iv) de situatie en verblijfplaats van haar gezinsleden, (v) een terugkeer naar Afghanistan.

Over (i) de ontvoering door de taliban, vermeldt verzoekster dat het interview bij aanvang van de procedure zeer kort was en dat haar geen vragen werden gesteld hierover. Zij licht toe als volgt: "Op het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018 stelt de ondervrager van het CGVS zelf dat de ondervraging dd. 28.07.2017 uit 'inderdaad een kort interview' bestond (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 14, stuk 3). De verklaringen afgelegd tijdens het eerste interview geven dan ook geen 'gedetailleerd uitzicht' van de gebeurtenissen.

Verzoekster heeft altijd eerlijk proberen antwoorden op de vragen, doch de ondervrager beperkte zich maar tot een aantal vragen en verzoekster heeft zich, gezien haar kwetsbare positie, ook slechts beperkt tot het antwoorden op deze vragen.

Tijdens de ondervraging dd. 28.07.2017 (stuk 2) vroeg het CGVS aan verzoekster 'Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode?'

Verzoekster ging er van uit dat met deze vraag bedoeld werd of zij door de officiële instanties van Afghanistan was opgesloten. Verzoekster is nog nooit opgesloten geweest door de officiële overheid van Afghanistan en antwoordde in alle eerlijkheid: 'neen'.

Verzoekster erkent de taliban niet als overheid.

Door te verwijzen naar een politiekantoor als voorbeeld, wekt de ondervrager de indruk dat het ging om de officiële overheid van Afghanistan. Hierdoor is verzoekster nog nooit opgesloten. Verzoekster spreekt dan ook de waarheid.

Deze indruk wordt bij haar nog versterkt door de volgende vraag: 'Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?'

Ook op deze vraag antwoordde verzoekster 'neen'. Verzoekster ging er namelijk nog steeds van uit dat deze vraag zich beperkte tot de vraag of zij reeds door de officiële overheid van Afghanistan was veroordeeld. Op deze vraag antwoordde zij dan ook in alle eerlijkheid negatief. Verzoekster is namelijk nooit door de officiële overheid van Afghanistan veroordeeld, noch voor een rechter moeten verschijnen. Verzoekster stelt daarenboven duidelijk tijdens het eerste interview dd. 28.07.2017: 'Ik vrees gedood te worden door de taliban', wanneer haar de vraag wordt gesteld 'wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst?'

Daarnaast stelt ze in dit interview ook: 'Ik had ook persoonlijke problemen in Afghanistan. Ik was aan het werk, maar ik werd meermaals bedreigd door de taliban'.

Verzoekster stelt tijdens dit eerste korte interview duidelijk dat zij bedreigd werd door de Taliban wanneer haar gevraagd wordt om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht. De ondervrager gaat hier echter niet dieper op in en vraagt niet hoe deze bedreigingen zich manifesteerden in de praktijk en of deze bedreigingen zich enkel beperkte tot woorden, of ook tot effectieve daden. Daarentegen wordt het interview beëindigd.

Zoals uit het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018 blijkt, beperkte deze bedreigingen zich niet enkel tot woorden maar ook tot effectieve daden.

Wanneer men verzoekster confronteert tijdens het persoonlijk onderhoud met het feit dat zij niets heeft gezegd over haar ontvoering stelt zij duidelijk dat zij niet ondervraagd werd over haar ontvoering door de taliban. Deze ondervrager gaat wel dieper in om de bedreigingen van de taliban. Hierop vertelt verzoekster hoe deze bedreigingen zich uitten (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 14).

De stelling dat verzoekster de ontvoering later heeft bedacht en heeft toegevoegd aan haar asielrelaas dient dan ook te worden verworpen."

*Verzoekster werd inderdaad geadviseerd door haar man om (ii) te stoppen met lesgeven na de eerste inval door de taliban bij haar thuis. Zij verklaarde daarover dat zij vrouwen wou lesgeven, zodat zij hun kinderen naar het ziekenhuis konden nemen op zijn minst. Zodat ze alfabeet genoeg waren, dat was haar doel (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 15). Het feit dat de regio onder controle was van de taliban en dat deze haar in de gaten hielden, zou haar niet tegenhouden om verder les te geven. Zij vond het zeer belangrijk om deze vrouwen verder les te geven, zodat zij zich beter konden emanciperen en beter konden zorgen voor hun kinderen en familie. Zij bevestigt dat zij een activiste voor vrouwenrechten is en vrouwen ook leerde stemmen (*Ibid.*, p. 9). De motivering van de bestreden beslissing op dit punt dat het relaas weinig realistisch is, doet onrecht aan verzoeksters goede wil.*

Over (iii) de opsluiting door de taliban en haar ontsnapping, volhardt verzoekster in haar verklaringen die zij als gedetailleerd en duidelijk omschrijft. Haar kritiek op de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt: "Zo werd verzoekster tijdens haar opsluiting, in een groot fort gemaakt uit klei in de woestijn, ondervraagd door de taliban.

De taliban stelden dat 'ze geïnformeerd waren dat ik over christendom les gaf. Dat vrouwen die ik verzamelde, waarom zou ik ze niet aanmoedigen om hun kinderen naar de madrassa te sturen. Waarom zei u zo van die dingen aan hen? Waarom schreef u op uw bord: je moet je rechten verdedigen. Ik had ook geschreven hoe ze manieren moesten leren aan uw kinderen' Nadat verzoekster deze zaken ontkende, hebben ze haar geslagen met een 'smalle zweepslag. Kleine. Geen grote kabels' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 15-16).

In totaal werd ze vier of vijf keer ondervraagd door de taliban tijdens haar opsluiting.

Aan verzoekster werd toen meegedeeld dat ze 'de beslissing namen dat ik moest gestenigd worden'. Hierop zei ze 'dat ik niets deed om gestenigd te worden, dat ik niets slechts deed' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 16).

Omdat verzoekster de beschuldigingen ontkende hadden ze haar zoon en haar man gearresteerd, zei de taliban aan de verzoekster. De taliban stelde hierop dat 'ze hen gingen doden'. Dit raakte verzoekster zeer erg (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 16). Verzoekster had namelijk nog geen nieuws vernomen van haar man en haar zoon sinds deze vertrokken waren naar Kabul en dit was het eerste wat ze van hen vernam. Hierdoor dacht verzoekster ook dat haar man en haar zoon terug waren gekeerd naar Kunduz (schriftelijke commentaar van verzoekster na het persoonlijk onderhoud, p. 2, stuk 4).

Verwerende partij vindt het feit dat verzoekster opgesloten is geworden door de taliban niet geloofwaardig, omdat verzoekster tot op vandaag 'geen concreet idee' heeft van hoe zij gered werd."

Na een herhaling van de motivering weer over haar redding en stelt het volgende: "Verzoekster geeft dus een accurate omschrijving van de ontsnapping.

Zo was er namelijk een klein raam in de cel van verzoekster en is de paternale oom van het meisje N. hen komen bevrijden. Dit deed hij door kleren te brengen en deze via een klein raam door te geven aan verzoekster en N. met in die kleren het woord 'help' erin.

Hierna verliep de ontsnapping als volgt: 'Een dag gaven ze ons eten. Hij legde een plateau op de grond. We kregen enkel een keer per dag eten. Nadien ging de nacht voorbij. Het was s middags. Het was tussen laat namiddag en schemer. Ik weet niet of ze allemaal naar gebed gingen of naar iets anders. We hadden deze kleren aan. Ze kreeg de jongenskleren. Ik de vrouwenkleren en een hoofddoek. Twee gewapende mannen waren daar. Een was haar maternale oom en dan was er ook nog een andere man. We zaten in een voertuig. Als ze de taliban zagen, zouden ze zeggen dat ze de mannen van die of die waren. Dan zouden ze ons weglaten.' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 17)

Hierop vroeg de ondervrager of de taliban hun meteen vrij lieten. Waarop verzoekster het volgende antwoordde: 'ja. Omdat ze zagezegd hun mannen waren. Er was een code tussen hen. Of iets een paswoord ofzo.' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 17)

Waarop de ondervrager vraagt: 'waar kwam u dan na uw vrijlating'. Verzoekster antwoord hierop: 'Na onze vrijlating, gingen we naar een plaats, ik weet niet welke buurt, maar het was vredevol. We kwamen terug samen, het meisje, haar tante en nog twee mensen, de man van deze vrouw. Nog iemand van hun familie. We kwamen samen in die buurt/ (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 17)

Verzoekster geeft dus een duidelijk feitenrelaas weer van hoe de ontsnapping in haar werk is gegaan, voor zover zij zelf heeft meegemaakt en gezien en dus voor zover zij persoonlijk op de hoogte kon zijn van hoe het hele gebeuren zich heeft afgespeeld."

Onder verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster geen duidelijk idee heeft van hoe ze gered kon worden, omdat ze niet op de hoogte is van bepaalde details van de ontsnapping, stelt verzoekster dat zij wel een gedetailleerd overzicht kon geven van hoe zij is bevrijd door de familie van het meisje waarmee ze was opgesloten: "De familie die haar heeft helpen ontsnappen, wou haar echter niet de minste informatie geven, over niets. Zo wouden zij haar niet eens hun familienamen geven.

Verzoekster stelt zelf, wanneer haar de vraag gesteld wordt wie de familie is die haar mee heeft genomen: "ik weet niet. De familie met wie ik reisde zouden me niet zeggen wie ze waren ofzo. Ze gaven me geen enkele informatie." (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 11).

Er kan dan ook niet verwacht worden van verzoekster dat zij over letterlijk alle informatie met betrekking tot de ontsnapping zou moeten beschikken, omdat zij nog zes maanden heeft gereisd met de familie die haar heeft helpen ontsnappen. Deze familie wou niet eens zeggen wie ze precies waren.

Daarnaast werd verzoekster ook gevraagd hoe de maternale oom van N. te weten was gekomen dat zij ontvoerd was, waarop verzoekster antwoordde: 'Ik weet het niet. Ze zeiden me niets.' Dit vulde ze zelf aan met een mogelijke hypothese: 'mogelijks heeft de tante die aan de andere kant zat, iets gedaan. Ik denk waarschijnlijk zo'. (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 16). Verzoekster was dan ook niet op de hoogte van hoe alles exact in zijn werk is gegaan. Dit kan haar echter niet verweten worden, gezien de familie die haar heeft helpen ontsnappen hier niets over wou vertellen.

De verwerende partij stelt dus ten onrechte, gezien het hierboven aangehaalde, dat zij geen enkel geloof kan hechten aan de opsluiting door de taliban en de ontsnapping van verzoekster."

Verzoekster betoogt dat het onjuist is om te motiveren dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over (iv) de situatie en de verblijfplaats van haar gezinsleden. Zij verwijst naar haar opeenvolgende verklaringen als volgt: "Op de DVZ verklaarde verzoekster namelijk dat haar echtgenoot drie maanden voor haar vertrek uit Afghanistan naar Kabul ging en dat zij sindsdien geen nieuws meer heeft van hem. Tijdens haar persoonlijk onderhoud stelde verzoekster dat drie maand voor haar vertrek de taliban voor een eerste keer bij haar thuis was binnengevallen en dat hierop haar man zei: 'Ik ga naar Kabul om daar een huis te vinden want onze leven hier is moeilijk'. Daarna stelt verzoekster dat haar man naar Kabul ging en dan kwam hij terug naar Kunduz (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 6).

Verzoekster stelt echter dat haar man en haar zoon, op het moment van de tweede inval door de taliban, niet thuis waren. Haar man was op zijn werk en haar zoon was op school. Hierop stelt verzoekster: 'Ik weet niet of ze gevangen werden onderweg of elders' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 15). Verzoekster stelt dus duidelijk dat zij niet weet waar haar man en haar zoon zijn.

De laatste keer dat verzoekster haar man en haar zoon heeft gezien was namelijk de dag dat zij naar Kabul vertrokken waren. (schriftelijke commentaar van verzoekster na het persoonlijk onderhoud, p. 2). Dit was drie maanden voor dat verzoekster vertrok uit Afghanistan.

Het volgende dat verzoekster van haar man en haar zoon verneemt, is tijdens haar opsluiting door de taliban.

Leden van de taliban zeiden tegen verzoekster: 'omdat je onze beschuldigingen ontkent, hebben we je zoon en je man gearresteerd. In die andere plaats hebben we je man en zoon' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 15). Hierdoor gaat verzoekster er van uit dat haar man en haar zoon zijn teruggekeerd naar Kunduz en dit verklaart waarom ze dit heeft gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verwerende partij stelt dat 'Ondanks uw ontsnapping aan de taliban zou u nadien geen enkele poging ondernomen hebben om in contact te komen met uw zoon en man vooraleer het land te verlaten' (weigeringsbeslissing dd. 18.07.2018, p. 3). Dit terwijl verzoekster expliciet stelt, wanneer haar de vraag wordt gesteld of ze iets ondernomen heeft om haar familieleden te vinden: 'Ik kon geen info vinden.' Ook de familieleden van haar man, die zich in Kabul bevonden, kon ze niet meer bereiken sinds haar ontvoering en hier had ze dan ook geen contact mee (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 17-18).

Verzoekster was dus niet in staat om in contact te komen met haar zoon en haar man omdat ze niet wist waar deze zich bevonden en ook met de familie van haar man geen contact meer had. Het laatste dat ze toen van haar man en haar kind vernomen had was dat de taliban hun had gearresteerd. Het stellen dat verzoekster 'geen enkele poging' zou ondernomen hebben om in contact te komen met haar zoon en man en het menen dat verzoekster in kwestie 'niet de moeite deed om uw eigen zoon en man te bereiken', is dan ook te kort door de bocht.

Als verzoekster geen enkele informatie kan vinden met betrekking tot haar zoon en haar man, is het immers onmogelijk om deze te bereiken of te contacteren.

Het feit dat verzoekster, om haar reis te financieren, de zoon van haar oom van moederskant in Paktia opgebeld zou hebben om haar grond daar te gebruiken om haar reis te bekostigen, doet hier geen afbreuk aan. Het is niet omdat verzoekster er in slaagt om de zoon van haar oom te bereiken dat ze ook in contact kan komen met haar zoon en haar man.

Toch meent verwerende partij dat verzoekster haar reis in overleg met haar echtgenoot gepland werd. Dit is echter niet mogelijk, gezien verzoekster geen contact meer heeft gehad met haar man sinds de dag dat hij vertrokken is naar Kabul, kort na de eerste inval door de taliban.

Wanneer verzoekster in België was, probeerde ze tevergeefs contact op te nemen met haar man en haar zoon en wou ze voornamelijk weten of deze nog leefden, 'maar niemand kon iets vinden' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 18).

Verzoekster had evenwel eerder gehoord, via de familie van haar man (zijn oom langs vaderskant), dat haar man enige tijd bij hem had verbleven in Kabul. Wat de man van verzoekster daar deed wist zij niet met zekerheid, zij wist zelfs niet met zekerheid of hij nog leefde. Wanneer deze vraag wordt gesteld aan verzoekster zegt zij: 'Ik weet het niet. Hij doet zijn job' (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 18). Er van uitgaande dat indien het bericht van de familie van haar man klopt, haar man daar waarschijnlijk is aan het werken. Maar zij weet dit dus duidelijk niet met zekerheid.

Wanneer verzoekster gevraagd wordt waar haar zoon is, stelt zij: 'hij moet bij hem zijn'. (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 18). Verzoekster gaat er namelijk van uit dat als haar man nog in leven en in Kabul zou zijn, dat haar zoon erbij zou zijn.

Later verklaart verzoekster dat haar man geen job heeft in Kabul. Doch, verzoekster heeft zoals reeds gesteld geen contact meer gehad met haar man sinds haar ontvoering door de taliban. Zij hoort dan ook verschillende geruchten en wist niet zeker of haar man een job had of niet.

Doch, het laatste wat verzoekster over haar man en haar zoon vernomen heeft is dat zij waarschijnlijk beiden vermoord zijn door de taliban.

Dat de raadsman van verzoekster verklaart dat zij bij een terugkeer slecht kan worden behandeld door haar man, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Verzoekster weet namelijk niet of haar man en zoon nog leven. Indien haar man nog zou leven zou deze niet opgezet zijn met het feit dat 8.000 dollar verloren is gegaan aan haar reis."

Wat (v) de terugkeer naar Afghanistan betreft, volhardt zij in haar verklaringen over haar doel in België en de redenen waarom zij niet kan terugkeren. Zij dacht dat het voldoende duidelijk was dat zij op de

vlucht was voor de taliban, gelet op de bedreiging, haar ontvoering en opsluiting. Verzoekster heeft daarom ook nog andere redenen opgesomd, omdat zij ervan uitging dat zij voldoende haar problemen met de taliban had toegelicht. Tot slot vreest zij ook de schoonfamilie van haar eerste echtgenoot in Kabul, waar diens broer woont. Hoewel Kabul een grote stad is en verzoekster er zonder problemen heeft gewoond en geleefd van 2001 tot 2015, is de vrees voor haar schoonfamilie van haar ex-echtgenoot nooit verdwenen. Zij brengt in herinnering dat die schoonfamilie haar dochter op tienjarige leeftijd heeft verkocht en verzoekster als slaaf behandelde. Ze was hun bezit en sloegen haar. Vooral de ex-schoonfamilie haar kon uithuwelijken aan een 70-jarige man, is verzoekster getrouwd met een andere man die ze had leren kennen in de basisschool Bal charak en is ze vertrokken naar Kabul. In de ogen van haar ex-schoonfamilie is zij dan ook gevlucht en hierdoor is de eer van deze familie aangetast. Hierdoor wil deze familie dan ook eerwraak plegen op verzoekster.

Eerwraak is 'wraak omdat de goede naam van een familie zou zijn aangetast' (Van Dale) en deze eer wordt dus slechts hersteld wanneer de wraak genomen is. Dit laatste is niet het geval.

De stelling dat de vrees voor deze ex-schoonfamilie, specifiek ex-schoonbroer, niet meer actueel is en dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster bij terugkeer gevisieerd zou worden door de familie van haar overleden man, dient dan ook verworpen te worden. Zolang de wraak niet genomen is, is de dreiging actueel.

- Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, merkt verzoekster vooreerst op dat sinds haar man en haar zoon naar Kabul zijn gegaan, zij geen nieuws meer heeft van hen. Het laatste dat zij van haar man en zoon heeft gehoord is dat deze zijn vermoord. Zij kan bij een terugkeer naar Afghanistan niet bij haar gezin in Kabul terecht.

Verder stelt verzoekster nog als volgt:

"Daarnaast woont de ex-schoonbroer van haar eerste man in Kabul, wat verzoekster reeds verhinderd heeft om naar Kabul te gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27.04.2018, p. 18). Deze ex-schoonfamilie wenst namelijk nog steeds eerwraak te nemen op verzoekster omdat verzoekster van hen gevlucht is.

Verwerende partij meent dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul 'relatief goed onder controle hebben' en dat deze stad 'relatief veilig' is.

Met betrekking tot de vele aanslagen in de stad Kabul stelt verwerende partij dat het duidelijk is dat 'Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers', het wel duidelijk is dat 'Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul'.

Daarnaast stelt verwerende partij ook dat 'Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit' niet veel voorkomen en dat de impact van de aanslagen niet van die aard is dat 'het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten'.

Verwerende partij besluit dat er 'voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict'. Volgens verwerende partij is er aldus 'geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. '

Hoewel er in de hoofdstad Kabul geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, stelt de toegevoegde COI Focus (AFGHANISTAN: Security situation in Kabul city, stuk 10) van 28 april 2018 evenwel het volgende: "UNAMA casualty figures show an increase in civilian casualties in Kabul since 2015 and indicate that, as in 2016, 'Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city' in 2017. UNAMA states that the impact of suicide and complex attacks, as they typically occur in urban and civilian-populated areas, disproportionately affect the civilian population. " (COI Focus, p. 9)

Vrije vertaling:

"De cijfers van UNAMA van het aantal slachtoffers tonen een toename aan van burger slachtoffers in Kabul sinds 2015 en geven aan dat, net als in 2016, 'de provincie Kabul nog steeds het hoogste aantal burger slachtoffers telt, voornamelijk in de stad Kabul' in 2017. UNAMA verklaart dat de impact van zelfmoord- en complexe aanslagen, zoals deze typisch voorkomen in stedelijke gebieden en gebieden waar voornamelijk de burgerbevolking woont, een disproportionele invloed hebben op de burgerbevolking"

Daarnaast stelt de COI Focus: "Both Afghanistan and Kabul city saw a 17% increase in civilian casualties from suicide and complex attacks compared to 2016, UNAMA notes that '70% of all civilian casualties arising from suicide and complex attacks occurred in Kabul city' in 2017. Such attacks caused 1.612 civilian casualties (440 deaths and 1.172 injured) in Kabul City in 2017 which represents 88% of all 1.831 civilian casualties (479 deaths and 1.352 injured) documented in Kabul province and 16% of all civilian casualties in Afghanistan in 2017. (...) Without providing data on civilian casualties for the individual provinces or districts in its report on the first months of 2018, UNAMA still counts Kabul province among the five provinces where the inhabitants are most impacted by the conflict" (COI Focus, p. 9-10).

Vrije vertaling:

"Zowel Afghanistan als de stad Kabul zagen een toename van 17% in het aantal burger slachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in vergelijking met 2016, UNAMA merkt op dat '70% van alle burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen zich in de stad Kabul bevonden' in 2017.

Deze aanvallen veroorzaakten 1.612 burgerslachtoffers (440 doden en 1.172 gewonden) in de stad Kabul in 2017, wat 88% van alle 1.831 burgerslachtoffers (479 doden en 1.352 gewonden) vertegenwoordigt in de provincie Kabul en 16% van alle burgerslachtoffers in Afghanistan in 2017. (...) Zonder informatie te verschaffen over het aantal burgerslachtoffers in de individuele provincies of districten, in haar rapport van de eerste maanden van 2018, stelt UNAMA dat de provincie Kabul behoort tot een van de vijf provincies waar de inwoners het meest getroffen worden door het conflict. "

De verwerende partij meent dan ook ten onrechte dat voor burgers in de hoofdstad Kabul geen actueel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld. De impact van zelfmoordaanslagen en complexe aanvallen hebben namelijk een disproportionele invloed op de burgerbevolking.

In de provincie Kabul vallen in 2017 het meeste burgerslachtoffers en de meeste burgerslachtoffers hiervan, vallen in Kabul stad. Maar liefst 88% van alle burgerslachtoffers in de provincie Kabul en 16% van alle burgerslachtoffers in heel Afghanistan, in 2017, zijn gevallen in de stad Kabul. Ook behoort de provincie Kabul tot een van de vijf provincies waar de inwoners het meest getroffen worden door het conflict. Stellen dat er geen actueel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, doet deze vaststellingen onrecht aan.

Verwerende partij betwist dus ten onrechte dat er sprake is van dermate hoog willekeurig geweld tegen de burgerbevolking in Kabul in de zin van artikel 48/4, § 2, c) VW."

Onder verwijzing naar het arrest "Elgafaji/Nederland" van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, in de zaak C-465/07 wijst verzoekster nog op het volgende wat haar persoonlijke situatie betreft:

"1) Het laatste wat verzoekster van haar man en haar zoon vernomen heeft is dat deze vermoord zijn. Hieruit volgt dat verzoekster als alleenstaande vrouw, die geen hoofddoek draagt, niet kan terugvallen op haar man. Dit, terwijl het willekeurig geweld tegen vrouwen wijdverbreid is in Afghanistan, soms met de dood tot gevolg. Verzoekster heeft daarnaast als alleenstaande vrouw geen adequate toegang tot het rechtssysteem (UNAMA, *Injustice and Impunity: Mediation of Criminal Offences of Violence against Women*, mei 2018, p. 5-6, stuk 11).

2) Verzoekster zit in een precare economische situatie. Verzoekster zit zonder werk en zonder woning. De woning van verzoekster in Kunduz is namelijk in brand gestoken door de taliban. Verzoekster heeft ook geen familie in Afghanistan waar ze op kan terugvallen.

3) Bij verzoekster kan een verhoogde kwetsbaarheid worden vastgesteld. Zo is vastgesteld door een onafhankelijke psychotherapeut (stuk 6), bij wie verzoekster therapie volgt, dat verzoekster lijdt aan angsten en dat zij zwaar getraumatiseerd is door wat haar in Afghanistan is overkomen. Hierdoor lijkt verzoekster erg fragiel en depressief. Verzoekster lijdt aan somatische symptomen, zoals slapeloosheid, een gevoel van onveiligheid, nervositeit, chronische moeheid, een gebrek aan concentratie en regelmatige nachtmerries.

Rekening houdend met de algemene toestand in de stad Kabul en met deze individuele omstandigheden, vraagt verzoekster aan de Raad om in subsidiaire orde, subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c) VW."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende documenten bij het verzoekschrift:

- CGVS-vragenlijst (stuk 1);
- Notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 2);
- Schriftelijke commentaar van verzoekster na het persoonlijk onderhoud (stuk 3);

- Bijlage 26 (stuk 4);
- Psychologisch verslag van M. Mohensy van 25 april 2018 (stuk 5);
- Bevestiging verzoeksters verblijf in opvangcentrum te Bovigny van Fedasil van 30 juli 2018 (stuk 6);
- COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 7);
- UNAMA-OHCHR-rapport "*Injustice and Impunity - Mediation of Criminal Offences of Violence against Women*" van mei 2018 (stuk 8).

De stukken 1 tot 5 bevonden zich in het administratief dossier en werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Stuk 6 bevat geen relevante informatie voor de beoordeling van het beroep.

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 oktober 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018 (stuk 2);
- EASO-rapport "*Afghanistan Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, zet verzoekster uiteen dat zij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster argumenteert dat zij slechts heeft geantwoord op de vragen die haar werden gesteld bij aanvang van de procedure, wat geen voldoende verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoekster vergat om haar ontvoering door de taliban te vermelden. Indien verzoekster werkelijk werd ontvoerd, twee weken werd opgesloten en ter dood veroordeeld door de taliban, daarna kon ontsnappen uit haar cel, waarna zij besloot om uit Afghanistan te vluchten, dan wordt verwacht dat zij hiervan zo spoedig mogelijk melding maakt. De argumentatie dat zij hierover geen vragen heeft gekregen, dat het eerste interview zeer kort was, dat zij kwetsbaar is, dat zij de taliban niet erkent als officiële instantie en dat de vraagstelling ertoe heeft geleid dat zij in alle eerlijkheid erop heeft geantwoord, laat de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid. Bovendien miskent verzoekster het feit dat haar expliciet werd gevraagd of zij ooit werd gearresteerd, in de gevangenis heeft gezeten, waarbij zowel wordt bedoeld een hechtenis voor korte tijd in een cel in bijvoorbeeld een politiekantoor als een opsluiting voor een iets langere tijd in een gevangenis of een kamp. Zij antwoordde op deze vraag "*Nee*." en ontkende bijgevolg dat zij enige periode werd opgesloten, terwijl dergelijk feit tijdens het persoonlijk onderhoud de onmiddellijke aanleiding was voor haar vertrek uit Afghanistan. Verzoekster werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht, waarom zij dacht te vrezen dat zij door de taliban te worden gedood. Daarbij kwam verzoekster niet verder dan dat zij ook persoonlijk problemen heeft, omdat zij meerdere keren werd bedreigd, wat niet te rijmen valt met de ontvoering, opsluiting, veroordeling en ontsnapping die zij tijdens het persoonlijk onderhoud aanvoerde. Het gegeven dat verzoekster naar waarheid antwoordde dat zij nooit door een rechtbank werd veroordeeld, maakt in elk geval niet aannemelijk dat zij een nood heeft aan internationale bescherming. Ook werd nogmaals gevraagd aan verzoekster of haar verklaringen een goed overzicht zijn van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht. Verzoekster bevestigde dit en ook in de verdere vragen die het interview bij aanvang van de procedure afsloten (CGVS-vragenlijst, stuk 15), als bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wanneer haar wordt gevraagd hoe het eerste interview verliep (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 2-3), geeft verzoekster niet aan dat zij werd ontvoerd, opgesloten en veroordeeld door de taliban, kon ontsnappen waarna zij Afghanistan ontvluchtte. De motivering dat verzoekster de ontvoering later heeft bedacht en heeft toegevoegd aan haar relaas, moet bijgevolg niet worden verworpen. De geloofwaardigheid van de ontvoering door de taliban is dan ook ongeloofwaardig.

Het onbetwiste gegeven dat verzoekster privé-les gaf en aandacht had voor de rechten van vrouwen en hen ook leerde hoe te stemmen, laat de motivering over de ongeloofwaardigheid van het voorzetten van haar lessen na de eerste inval van de taliban in Kunduz overeind. De motivering over haar profiel dat geenszins als kwetsbaar kan worden beschouwd, is niet het voorwerp van enige kritiek. Deze motivering

is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier, en wordt door de Raad integraal overgenomen: *"Uw raadsman wees tevens op uw profiel als activiste voor vrouwenrechten. Dat u les gaf als vrouw in Afghanistan leidt echter niet automatisch tot het toekennen van internationale bescherming. U hebt immers uw problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt, zie hierboven. Overigens gaf u les aan de vrouwen in prové-huizen, meestal in uw eigen huis, dus dient het publieke karakter van uw functie gerelativeerd te worden. Daarenboven leerde u niet enkel over het alfabet of wiskunde maar ook gaf u koranlessen, hetgeen het risico op problemen met de taliban vermindert (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Er zijn evenmin aanwijzingen dat de taliban van plan zouden zijn om u te vervolgen. Eerder hebt u een tiental jaar les gegeven in Kabul en daardoor geen enkel probleem gekend. Er is dan ook geen element om aan te halen dat u omwille van uw profiel als leerkracht in het verleden ineens gevisieerd zou worden door de taliban bij terugkeer naar Kabul. Objectieve rapporten bevestigen ook dat louter leerkracht zijn in Afghanistan niet tot een vervolging leidt (landeninformatie nr. 3).*

Dat u de vrouwen ook leerde hoe ze moesten stemmen, wijzigt de beoordeling van het CGVS ter zake evenmin. U hebt dit immers slechts twee weken gedaan in het kader van de eerste verkiezingscampagne van Karzai, dus voor hij aan de macht kwam in 2001 (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

U hebt nadien tot 1393 (omgezet: 2014-2015) in Kabul gewoond en er geen enkel probleem door gehad. Bijgevolg kan er besloten worden dat u bij terugkeer geen risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Voorts beweerde u dat u ook in Kunduz de vrouwen leerde over de verkiezingen en hoe te stemmen. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. U kon daar immers geen duidelijke verklaringen over neerleggen. U beweerde dat u voor een ngo werkte. Gevraagd voor welke ngo, kon u niet eens de naam ervan geven. Gevraagd om meer te vertellen over deze ngo, kon u geen antwoord bieden. Uw man zou voor die ngo de tussenpersoon geweest zijn aangezien hij er ook voor werkte en hij zou alles geregeld hebben. Gevraagd voor welke ngo hij dan werkte, kon u ook geen concreet beeld schetsen. U kon niets anders verklaren dan dat het een organisatie zou zijn die in Kabul naast de Dunia Universiteit zou liggen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Op basis van deze vage verklaringen kan u geenszins aannemelijk maken dat u in Kunduz als mensenrechtenactiviste werkte die vrouwen over de verkiezingen les gaf. Bovendien vonden de laatste verkiezingen in Afghanistan plaats op 5 april 2014 en op 14 juni 2014, dus bij aanvang al van uw verblijf in Kunduz (landeninformatie nr. 1). U beweerde immers dat u vanaf 1393 in Kunduz begon te wonen (omgezet naar de westerse kalender: vanaf 21 maart 2014). Uw beweerde problemen met de taliban vonden echter pas vlak voor uw vertrek plaats, dus een tweeënhalf jaar na uw aankomst in Kunduz, hetgeen de link met deze verkiezingen verzwakt. Het heeft hoe dan ook geen link met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan vermits u zich bij terugkeer redelijkerwijze bij uw gezin in Kabul zou vestigen, en dus niet meer in Kunduz." De bestreden beslissing wordt ook bevestigd dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, ondanks het risico, dat zij zelf ook bleek te beseffen, toch nog bleef lesgeven na de eerste inval van de taliban in haar huis.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen over de ontsnapping uit de cel van de taliban, die zij zelf als gedetailleerd en accuraat apprecieert. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat verzoekster lange tijd samen heeft doorgebracht met de familie die haar heeft gered, maar desondanks nog altijd niet goed weet hoe zij kon ontsnappen uit de talibangevangenis, wat de geloofwaardigheid van het relaas verder ondergraaft. Dit moet trouwens samen worden gelezen met de vorige vaststellingen dat de ontvoering en opsluiting al niet aannemelijk werden bevonden. Bovendien merkt de Raad op verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het contact met deze familie. Enerzijds, in het kader van haar verklaringen over de reis samen met deze familie van N. en haar tante, stelde verzoekster dat zij weinig informatie heeft over hen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 11). Anderzijds, gevraagd aan wie zij les gaf, vertelde verzoekster dat zij les gaf aan N. en goede informatie had over deze familie, want ze bezochten elkaar. Verzoekster bracht de nacht door bij hen, omdat haar echtgenoot weg was. Ze hadden een verbindingsdeur tussen hun deuren (*Ibid.*, p. 14). Dergelijke inconsistente verklaringen verminderen opnieuw verzoeksters geloofwaardigheid, te meer verzoekster thans voorhoudt dat deze familie zelfs hun familienamen niet wou geven.

Verzoeksters verklaringen over de situatie en verblijfplaats van haar echtgenoot en zoon, worden terecht tegenstrijdig bevonden in de bestreden beslissing. Verzoekster tracht in het verzoekschrift opnieuw verwarring te stichten over haar opeenvolgende, tegenstrijdige verklaringen, door te volharden in één versie van de feiten. Dergelijk betoog is uiteraard niet ernstig en doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster, na overleg met haar advocaat, toegaf dat haar echtgenoot in Kabul verblijft en daar zijn werk uitoefent en dat haar zoon bij hem zou zijn (*Ibid.*, p. 18). Dit gegeven volstaat om te besluiten dat verzoeksters aangehaalde problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn en dat haar

vertrek afgesproken werd met haar echtgenoot om een vrijer leven te kunnen leiden in Europa. Het herhalen van haar tegenstrijdige verklaringen is geen indicatie van een gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot volhardt verzoekster in haar vrees voor de familie van haar eerste echtgenoot. Het feit dat verzoekster erkent dat zij van 2001 tot 2015 zonder problemen in Kabul heeft gewoond, doet de gegrondheid van haar vrees teniet. Zij verwijst in het verzoekschrift naar de door haar afgelegde verklaringen en betwist de motivering van de bestreden beslissing dat de vrees niet langer actueel is en dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster zal worden gevisieerd bij een terugkeer. Haar betoog gaat er echter aan voorbij dat zij al meer dan zeventien jaar haar eigen beslissingen heeft kunnen maken, waaronder het huwelijk met haar huidige echtgenoot, haar privé-lessen die zij geeft, haar vertrek naar Kabul, haar vertrek naar Europa. Deze elementen getuigen van een zelfstandigheid en zelfredzaamheid, die haaks staat op een voorgehouden kwetsbaarheid.

Een loutere vrees voor vervolging of een verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het land van herkomst (verzoekschrift, stukken 7-8), werpt evenmin een ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

Gezien de motivering van de weigering van de vluchtelingenstatus niet dienstig wordt weerlegd, alsook de motivering over de neergelegde documenten ongemoed wordt gelaten, blijft deze gehandhaafd en wordt deze integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U legde op het CGVS nog een medisch attest neer ter staving van psychologische problemen, dat verder in de beslissing wordt besproken.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U vreest vervolging door de taliban bij terugkeer. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Bovendien blijken uw familieleden zich in Kabul te bevinden waardoor u zich bij terugkeer redelijkerwijze in Kabul zou vestigen.

In de laatste tweeënhalve jaar dat u in Kunduz woonde en waar u ook les gaf aan vrouwen in de kelder bij u thuis, kreeg u problemen met de taliban. Eerst hebben ze uw huis bezocht en vragen gesteld. Daarna hebben ze u in de gaten gehouden en dan uw huis aangevallen waarbij ze u samen met nog twee vrouwen meenamen naar hun gevangenis. U bleef daar twee weken waarna u met hulp van buitenaf erin slaagde te vluchten.

De geloofwaardigheid van uw ontvoering door de taliban wordt ernstig ondermijnd door uw vage en inconsistente verklaringen. Vooreerst dient te worden gewezen op een belangrijke omissie. U hebt immers eerder geen melding gemaakt van het feit dat u ontvoerd en opgesloten werd door de taliban die u tijdens deze opsluiting ook nog tot de dood veroordeeld hebben. U verklaarde op de DVZ dat u door de taliban bedreigd werd en ervan beschuldigd werd mensen te bekeren tot het christendom (Vragenlijst DVZ). U hebt echter geen melding gemaakt van uw ontvoering die gevolgd werd door een opsluiting van twee weken, en die nochtans de onmiddellijke aanleiding is geweest van uw vlucht uit Afghanistan aangezien u na uw ontsnapping het land verliet. Dat u een dergelijk kernfeit vergeet te vermelden, heeft bijgevolg een negatieve impact op de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met deze omissie, antwoordde u dat u daarnaar niet gevraagd werd tijdens het onderhoud op DVZ. Uw verklaring is niet overtuigend (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). U werd ook toen immers gevraagd om een overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen afgelegd op de DVZ geven enerzijds een gedetailleerd uitzicht. Zo verwees u in dat onderhoud naast uw problemen met de taliban ook nog naar uw problemen met uw ex-schoonfamilie. U werd op het einde van uw gesprek op de DVZ ook nog gevraagd om te bevestigen of het verslag een goed overzicht bevatte van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land, waarop u bevestigend antwoordde en het voor akkoord ondertekende. U kreeg ook een kopie van deze verklaringen (zie administratief dossier voor “Ontvangstbewijs Vragenlijst”). Ook bij aanvang van uw onderhoud het CGVS werd u gevraagd of u commentaar had op het gesprek dat u had op de DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde op het CGVS dat het verslag enkele fouten

bevatten. Zo verbeterde u een aantal punten zoals het jaar waarin uw vader overleed, en de naam van uw zoon en man. Verdere opmerkingen had u niet over dat onderhoud (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Dat u dan ineens tijdens het onderhoud op het CGVS een essentieel feit toevoegt aan uw relaas wekt dan de indruk dat u dit pas later bedacht en toegevoegd heeft aan uw asielaars. De geloofwaardigheid van deze ontvoering staat dan ook op de helling.

Verder is het weinig realistisch dat u na een eerste inval door de taliban in uw huis, waarbij zowel u als uw studenten uitdrukkelijk gevraagd werden of u les gaf over het christendom en waarbij de taliban zeiden dat ze hoorden dat er bij u overspel gepleegd wordt, toch nog verder ging met les geven aan de vrouwen. Dat u dan nog les gaf over hoe deze vrouwen hun rechten moesten verdedigen of hoe ze hun kinderen manieren moesten aanleren en dat u hen ook informeerde dat ze hun kinderen niet naar de madrassa mochten sturen, is in die context ook opmerkelijk en weinig waarschijnlijk. U bevond zich immers in een regio in Kunduz die onder de controle van de taliban zat. U was zich er ook van bewust dat de taliban u in gaten hielden (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarenboven werd u ook nog geadviseerd door uw echtgenoot om geen les meer te geven omdat jullie bedreigd werden. Na het eerste bezoek van de taliban ging uw echtgenoot zelfs naar Kabul om daar een woning te gaan zoeken (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat u ondanks het risico, dat u zelf ook bleek te beseffen, toch nog verder ging met lesgeven is weinig overtuigend.

Voorts kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw opsluiting door de taliban. U zou na een opsluiting van twee weken gered zijn door de familie van het meisje genaamd Nazifa aan wie u les gaf en dat samen met u en haar tante opgesloten was (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hoe u gered kon worden uit handen van de taliban, daar hebt u tot op vandaag geen concreet idee van. U verklaart dat de oom van Nazifa jullie hielp vluchten. Hij zou jullie via een klein raam in de kamer waar jullie opgesloten zaten een zak met kleren hebben gegeven. Het woord "hulp" zat in de zak kleren. Zo gaf hij jullie de tip dat jullie gered gingen worden. N. moest de jongenskleren aandoen. U kreeg vrouwelijke kleren en een hoofddoek. Daarna stonden twee gewapende mannen ineens aan de deur. Ze zeiden iets aan de bewaker waardoor de bewaker jullie liet gaan omdat hij dacht dat die twee mannen ook van de taliban waren (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hoe het komt dat deze bewaker jullie met hen mee liet gaan, weet u niet precies. De twee mannen zouden een codetaal gebruikt hebben tegen de bewaker waardoor hij jullie vrijliet. Hoe de oom van dat meisje te weten was gekomen waar jullie zaten, is u ook nog altijd niet duidelijk. U verklaart vaagweg het volgende "mogelijk heeft de tante die aan de andere kant zat, iets gedaan. Ik denk waarschijnlijk zo" (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Het is onduidelijk hoe die tante hulp kon invoeren aangezien ze zelf ook opgesloten was. Dat u nog altijd geen duidelijk idee hebt hoe u gered kon worden, vermindert de geloofwaardigheid van uw problemen in ernstige mate. U bent immers nog drie à vier dagen in Afghanistan gebleven met die familie die u gered heeft en heeft daarna zelfs nog met hen samen gereisd gedurende zes maanden tot in België (Verklaring DVZ, p. 10, vraag 31). Dat u ondanks de toch lange tijd die u samen met deze familie doorbracht nog altijd niet goed weet hoe u kon ontsnappen uit de talibangevangenis, vermindert de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban in ernstige mate. De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd door uw inconsistente verklaringen omtrent de situatie en verblijfplaats van uw gezinsleden. Op de DVZ verklaarde u over uw echtgenoot dat hij drie maand voor uw vertrek naar Kabul ging voor zijn werk en dat u sindsdien geen nieuws meer heeft van hem (Verklaring DVZ, p. 6, vraag 15). Uw verklaring op het CGVS klinkt echter anders. Daar verklaarde u echter dat uw man na het eerste bezoek van de taliban in jullie huis in Kunduz naar Kabul ging om jullie terugkeer naar Kabul voor te bereiden. Daarna kwam hij terug en jullie gingen verder met jullie leven in Kunduz (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Op het moment van de tweede inval van de taliban, ongeveer drie weken voor uw vertrek uit uw land, zou hij op zijn werk geweest zijn (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Uw zoon zou dan op zijn school in Kunduz geweest zijn. Tijdens uw opsluiting hoorde u van de taliban dat ze ook uw zoon en uw echtgenoot vasthielden, hetgeen u veel verdriet gaf (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Het is opmerkelijk dat uw opeenvolgende verklaringen over iets belangrijks als het laatste contact met uw man (en zoon) al zo verschilt. Hierrond kunnen nog opmerkelijke zaken worden vastgesteld. Ondanks uw ontsnapping aan de taliban zou u nadien geen enkele poging ondernomen hebben om in contact te komen met uw zoon en man vooraleer het land te verlaten (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Nochtans beweerde u dat enkele familieleden van uw man in Kabul woonden. U hebt ook een zus die in Kunduz woont (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Voor u het land verliet bleef u nog drie à vier dagen bij de mensen met wie u samen het land bent ontvlucht (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Om uw reis te financieren zouden ze de zoon van uw oom van moederskant in Paktia opgebeld hebben om uw grond daar te gebruiken om uw reis te bekostigen. Dat u ondanks al deze mogelijkheden niet de moeite deed om uw eigen zoon en man te bereiken, maar dat intussen wel regelingen konden worden getroffen voor uw reis naar Europa, is verre van geloofwaardig. Iemand in uw situatie die duidelijk de mogelijkheid had om mensen te contacteren,

zou iedereen hebben gecontacteerd om informatie te krijgen over waar uw man en zoon zich zouden bevinden. Het besluit om het land van herkomst te verlaten om elders bescherming te vragen, is een zwaarwichtige beslissing die niet licht genomen wordt en een grondige belangenafweging met zich meebrengt, zeker in uw geval waarbij u uw zoon en echtgenoot achterliet. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u, zonder een poging te hebben genomen om met hen te spreken of te zoeken, in korte tijd met een familie die u niet eens goed kent zou zijn vertrokken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u ook geconfronteerd met deze vaststelling. Na confrontatie met het feit dat valse verklaringen tot een weigering van uw verzoek kunnen leiden, overlegde u met uw advocaat. Na dit overleg wijzigde u uw verklaringen en gaf u toe dat uw man momenteel in Kabul is en daar zijn job uitvoert. Uw zoon zou ook bij hem zijn. Gevraagd dan waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen in Kunduz, verklaarde u dat u daar niet kon leven omwille van het verdriet dat u had door wat er met uw dochter gebeurd is in het verleden. Bovendien kreeg u een afkeer van de islam die steeds strenger werd. U wilde naar België komen om hier te werken en vrij te zijn, om zich aan het slechte leven te onttrekken (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Tevens hebt u ook toegevoegd dat u eigenlijk samen met uw man en uw zoon naar België wilde komen maar dat u niet voldoende geld had voor jullie alle drie (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p.19). Uw gewijzigde verklaringen geven duidelijk aan dat de door u aangehaalde problemen met de taliban niet kloppen en dat uw vertrek naar Europa afgesproken werd samen met uw man met als motief om een vrijer leven te leiden in Europa.

Gevraagd verder wat er met u zou gebeuren in geval van terugkeer naar Kabul bij uw man, verwijst u ook niet meer naar uw problemen met de taliban, maar naar de moeilijkheden om er werk te vinden (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). U verklaart dan ook ineens, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring in hetzelfde onderhoud, dat uw man daar geen job meer heeft. Dat u in korte tijd uw verklaringen wijzigt, relativeert de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met het feit dat u één minuut voordien verklaarde dat uw man in Kabul werkte, ontkende u uw eerdere verklaring volledig (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Het louter ontkennen van een pas afgelegde verklaring kan niet aanvaard worden als een afdoende uitleg en doet vermoeden dat u dit enkel deed om te bepaalde zaken te verhullen. Na het onderhoud op het CGVS gaf u op schriftelijke wijze nog commentaar door aan het CGVS. Daar wijzigde u uw verklaringen nogmaals. U verklaart deze keer dat u uw man en uw zoon niet meer gezien hebt nadat uw man na de eerste inval door de taliban naar Kabul ging. U verklaart dat u niet meer weet naar waar ze zijn gevlucht en of ze nog leven. U weet dat uw man zei dat hij naar Kabul ging gaan maar u weet niet meer of hij daar geraakt is, of dat hij vermoord werd door de taliban (landeninformatie nr. 2). Al deze verklaringen zijn duidelijk in strijd met uw eerdere verklaring, net na overleg met uw advocaat, dat u eigenlijk met uw man en uw zoon naar België wilde komen maar dat er niet voldoende geld was. Aldus zijn er talrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen. Uw vlucht uit Afghanistan blijkt duidelijk afgesproken te zijn met uw gezin. Dat u geen contact meer hebt met uw zoon en man kan aldus niet kloppen. Uw raadsman heeft dit trouwens ook bevestigd in zijn commentaar aan het einde van het persoonlijk onderhoud waarbij hij ernaar verwees dat u bij een terugkeer naar Afghanistan slecht behandeld kan worden door uw man en/of familieleden die al hun geld op u hebben ingezet, (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). U heeft dit motief zelf niet vermeld. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw echtgenoot u hiervoor zou willen straffen. Uw verklaringen wijzen erop dat uw reis naar Europa in overleg met uw echtgenoot gepland werd. Niets uit uw dossier wijst erop dat u om die reden een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming koestert. Deze uitspraak gaat dan ook niet verder dan een blote bewering. Bovenop uw vrees voor de taliban verklaarde u ook nog de schoonfamilie van uw eerste man te vrezen bij terugkeer naar Kabul. Ze zouden u daar kunnen vinden omdat u destijds gevlucht bent uit hun huis en met een andere man bent gehuwd. Uw vrees dient echter gerelativeerd te worden omdat u het huis van uw schoonfamilie reeds 17 jaar geleden verliet, en omdat er tot op vandaag geen enkele aanwijzing is geweest dat ze u werkelijk zoeken en u nog viseren. De schoonbroer van uw overleden man zou in Kabul zijn. Gevraagd hoe hij u in een grote stad als Kabul kan vinden, had u zelf ook geen antwoord. U kon enkel bevestigen dat Kabul een grote stad is (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bovendien hebt u zelf, nadat u het huis van uw schoonfamilie verliet 17 jaar geleden, nog veertien jaar namelijk tussen 2001 en 2015 in Kabul gewoond zonder problemen te hebben gekend met uw ex-schoonfamilie. Jullie verlieten Kabul enkel omdat uw man aan de slag ging in Kunduz. Aldus kan er besloten worden dat uw vrees voor deze familie niet meer actueel is en dat er geen enkele aanwijzing is dat u bij terugkeer gevisieerd zou worden door de familie van uw overleden man.

Het feit dat uw dochter door uw schoonfamilie uithuwelijk werd op een jonge leeftijd is weliswaar een zwaar feit wat een grote impact kan hebben op uw leven. Hieruit kan echter in uw hoofd geen vrees voor vervolging worden vastgesteld. In het kader van de behandeling van uw verzoek om internationale

bescherming wordt immers de nood voor bescherming ook beoordeeld bij uw terugkeer. Bijgevolg kan uit dit feit geenszins een nood aan bescherming in uw hoofde afgeleid worden.

Uw raadsman wees tevens op uw profiel als activiste voor vrouwenrechten. Dat u les gaf als vrouw in Afghanistan leidt echter niet automatisch tot het toekennen van internationale bescherming. U hebt immers uw problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt, zie hierboven. Overigens gaf u les aan de vrouwen in prové-huizen, meestal in uw eigen huis, dus dient het publieke karakter van uw functie gerelativeerd te worden. Daarenboven leerde u niet enkel over het alfabet of wiskunde maar ook gaf u koranlessen, hetgeen het risico op problemen met de taliban vermindert (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Er zijn evenmin aanwijzingen dat de taliban van plan zouden zijn om u te vervolgen. Eerder hebt u een tiental jaar les gegeven in Kabul en daardoor geen enkel probleem gekend. Er is dan ook geen element om aan te halen dat u omwille van uw profiel als leerkracht in het verleden ineens gevisieerd zou worden door de taliban bij terugkeer naar Kabul. Objectieve rapporten bevestigen ook dat louter leerkracht zijn in Afghanistan niet tot een vervolging leidt (landeninformatie nr. 3).

Dat u de vrouwen ook leerde hoe ze moesten stemmen, wijzigt de beoordeling van het CGVS ter zake evenmin. U hebt dit immers slechts twee weken gedaan in het kader van de eerste verkiezingscampagne van Karzai, dus voor hij aan de macht kwam in 2001 (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). U hebt nadien tot 1393 (omgezet: 2014-2015) in Kabul gewoond en er geen enkel probleem door gehad. Bijgevolg kan er besloten worden dat u bij terugkeer geen risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Voorts beweerde u dat u ook in Kunduz de vrouwen leerde over de verkiezingen en hoe te stemmen. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht.

U kon daar immers geen duidelijke verklaringen over neerleggen. U beweerde dat u voor een ngo werkte. Gevraagd voor welke ngo, kon u niet eens de naam ervan geven. Gevraagd om meer te vertellen over deze ngo, kon u geen antwoord bieden. Uw man zou voor die ngo de tussenpersoon geweest zijn aangezien hij er ook voor werkte en hij zou alles geregeld hebben. Gevraagd voor welke ngo hij dan werkte, kon u ook geen concreet beeld schetsen. U kon niets anders verklaren dan dat het een organisatie zou zijn die in Kabul naast de Dunia Universiteit zou liggen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Op basis van deze vage verklaringen kan u geenszins aannemelijk maken dat u in Kunduz als mensenrechtenactiviste werkte die vrouwen over de verkiezingen les gaf. Bovendien vonden de laatste verkiezingen in Afghanistan plaats op 5 april 2014 en op 14 juni 2014, dus bij aanvang al van uw verblijf in Kunduz (landeninformatie nr. 1). U beweerde immers dat u vanaf 1393 in Kunduz begon te wonen (omgezet naar de westerse kalender: vanaf 21 maart 2014). Uw beweerde problemen met de taliban vonden echter pas vlak voor uw vertrek plaats, dus een tweeënhalp jaar na uw aankomst in Kunduz, hetgeen de link met deze verkiezingen verzwakt. Het heeft hoe dan ook geen link met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan vermits u zich bij terugkeer redelijkerwijze bij uw gezin in Kabul zou vestigen, en dus niet meer in Kunduz."

"De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De foto van uw taskara bevestigt uw nationaliteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. Verder betreft het slechts een foto van een document dat zeer courante vervalst of makkelijk op corrupte wijze verkregen kan worden (landeninformatie nr. 4). De rest van uw documenten, waaronder ook het origineel van uw taskara, zou u verloren zijn onderweg naar België. U legt ook een attest neer dat afgegeven werd door een psychotherapeut bij wie u therapie volgt. Er wordt in vermeld dat u lijdt aan angsten en dat u gedeprimeerd bent. U zou onder andere lijden aan slaapproblemen en concentratieproblemen. De psychotherapeut zou geobserveerd hebben dat u diep getraumatiseerd zou zijn omwille van de problemen die tot uw vlucht hebben geleid. U zou medicatie nemen tegen uw angsten. Er dient te worden benadrukt dat een psychologisch verslag geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een psychotherapeut kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Uit dit attest blijkt dat de psychotherapeut zich op uw verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van uw mentale problemen. Dit attest, dat overigens geen definitieve diagnose bevat en waarbij niet duidelijk is hoe de psychotherapeute tot deze conclusies is gekomen, geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Tevens kan er ook geconcludeerd worden dat uw mentale problemen geen invloed hebben gehad op uw verklaringen die afgelegd zijn op het CGVS. Uw verklaringen zijn immers op tal van aspecten gedetailleerd en bovendien plausibel gesitueerd in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Hoewel u verklaarde de laatste tweeënhalf jaar in Kunduz te hebben geleefd, blijkt uit uw verklaringen dat u een groot deel van uw leven, en zeker tot 1393, in Kabul heeft geleefd en dat uw gezin zich daar vermoedelijk momenteel ook bevindt. In casu dient aldus de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van

de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoeksters algemene betoog dat overigens eveneens is gesteund op de COI Focus van 24 april 2018 is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de conclusie die de commissaris-generaal trekt uit de beschikbare informatie, stelt de beoordeling van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster voert verder geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Kabul.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP